

MISSA VOTIVA DE LA MARE DE DÉU DE MONTSERRAT

Jubileu G. Andreu Soler

Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat

13 de juliol de 2007

Ef 1, 3-6.11-12

La nostra Eucaristia d'avui, estimats germans i germanes, té una característica particular. Unim a l'acció de gràcies de l'Església pel misteri de Jesucrist, l'agraïment del nostre G. Andreu Soler pels seus 50 anys de professió monàstica. Ens unim a ell, els monjos –que som la seva família espiritual–, els seus familiars i un nombre gran d'amics així com tots els qui heu pujat a Montserrat per participar a l'Eucaristia Conventual.

Celebrem aquest jubileu invocant la protecció de la Mare de Déu, Senyora i Majora de Montserrat. En aquest lloc, s'esdevé una prolongació contínua de la Visitació que ens ha narrat l'evangeli. En aquesta *montanya*, Maria visita tots els qui hi puguen amb fe o amb una actitud sincera de recerca; s'hi fa trobadissa d'aquells que hi vénen distrets i gairebé sense saber si estan en actitud de recerca, si creuen o no. I a tots els ofereix el seu Fill. De manera que en aquesta perenne Visitació que és Montserrat, hi ressonen de moltes maneres aquelles paraules evangèliques de santa Maria referides al seu Fill Jesús: *feu tot el que ell us digui* (Jo 2, 5). Tal com ho féu ja en la seva vida mortal, Maria no es queda mai centrada en ella mateixa, sempre ofereix Jesucrist. I qui es troba amb Jesucrist, es troba amb el pla diví de salvació. És a dir, amb el pla diví d'alliberament integral de les persones ofert a tota la humanitat; un pla que fa possible la plenitud feliç de cada ésser humà que l'acull.

És precisament aquest pla que ens ha estat presentat sintèticament, però amb tota la seva magnificència i profunditat, en la segona lectura d'aquesta celebració. La carta als cristians d'Efes comença amb un gran cant de lloança i d'acció de gràcies pel pla diví de salvació, que desplega al llarg de la història la gràcia divina a favor de la humanitat. Aquest cant –del qual avui n'hem llegit només una part– beneeix *el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist* perquè ja abans *de crear el món* ha pensat amb *amor* en cadascú. I ens ha pensat en relació amb Jesucrist, per unir-nos a la seva filiació divina. *Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist*, diu l'himne. Per això, per correspondre a la dignitat de fills, ja des d'abans de l'origen de l'univers, el Pare ens ha cridat a ser *sants, irrepreusibles als seus ulls*.

El do és gratuït i la manera de fer-nos-el nostre en la nostra condició de pecat, també. Efectivament, com que, a causa de la nostra naturalesa feble i desorientada, no podríem viure d'acord amb aquesta crida magnífica del nostre Déu, la Santa Trinitat ens n'ofereix la possibilitat gràcies a l'obra salvadora de Jesucrist. Encara, doncs, el nostre agraïment ha de ser més gran, perquè a la crida –ja de per si meravellosa–, s'hi afegeix la gratuïtat de l'alliberament per mitjà de l'itinerari pasqual de Jesucrist; aquesta és “l'admirable condescendència de la bondat” divina, la “incalculable predilecció” amb què Déu ens ha estimat (cf. Exultet de Pasqua).

La litúrgia, en contemplar les paraules d'aquest cant de benedicció, pensa en primer lloc en Santa Maria, per això el llegeix i el canta en les seves festes i solemnitats. Des *d'abans de crear el món* Déu l'havia elegida per ocupar un lloc privilegiat en la pla diví. L'havia elegida perquè fos la Mare del Messies, el Crist. I per això la va fer santa, irrepreusible, *als seus ulls*. Però l'himne canta també el pla de Déu sobre nosaltres. Exposa la nostra realitat de batejats i la realitat a la qual estan cridats tots els homes i dones del món. Per això l'Església, no sols proclama aquest himne d'acció de gràcies en la litúrgia de les celebracions marianes sinó que cada setmana el posa en llavis dels fidels com a càntic de lloança. Ho fa perquè beneïm *el Déu i Pare de nostre*

Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota mena de benediccions espirituals; ho fa perquè lloem la grandesa dels favors el Pare que ens ha concedit en el seu Estimat. L'himne obre els nostres horitzons i ens presenta un pla universal: tothom ve a la vida en funció de Jesucrist, tothom és cridat i tothom pot ser rescatat de la seva situació de fragilitat i de pecat per arribar, com santa Maria, a fruit de l'herència eterna.

En aquest pla, hi entra la vocació particular que, en l'Església, Déu dona a cadascun en bé de tot el poble de Déu. Concretament, els monjos, en la nostra vocació de lloança, no deixem de glorificar Déu i d'agrair-li aquest pla d'amor a favor de tota la humanitat que sobrepassa tot el que podem comprendre. I, a més, en volem ser testimonis en el cor de l'Església i davant els nostres contemporanis. Per això hem de procurar que la nostra vida concordi amb la nostra veu, també quan canta aquest himne de la carta als cristians d'Efes (cf. RB 19, 7). Hem de treballar-nos perquè la filiació divina que hem rebut en el baptisme i que hem renovat en la consagració monàstica vagi transformant la nostra petitesa i ens vagi identificant amb Jesucrist.

Avui, com deia al començament, ens unim a l'acció de gràcies del G. Andreu per *la grandesa dels favors que el Pare li ha concedit en el seu Estimat* Jesucrist i per tants àmbits en els quals ha testimoniado l'amor de Déu, primer en el seu Lloret natal i després en tant que monjo de la nostra comunitat amb tantes activitats i col·laborant amb diverses institucions. El G. Andreu sap que la Mare de Déu des d'aquest tron de Montserrat li ha estat sol·lícita al llarg d'aquests 50 anys de vida monàstica. És conscient, també, que l'ideal cristià i monàstic sempre es troba més enllà del que un viu cada dia. Per això en aquesta celebració jubilar s'ha volgut fer seves unes paraules de Rabindranak Tagore que prenen tota la seva plenitud llegides des de la perspectiva cristiana: "Quan seran entonades totes les cordes de la meua vida, Mestre, cada frec dels vostres dits, hi farà vibrar la música de l'amor" (cf. Recordatori). El monjo se sap un instrument en mans del Senyor i vol deixar que l'Esperit Sant hi faci vibrar totes les cordes, malgrat les resistències humanes. Així la seva vida pot esdevenir un cant d'amor. I quan l'obra divina haurà arribat al seu terme i totes les cordes hauran estat entonades sense resistències, la música que el monjo oferirà serà tota divina i el pla amorós de Déu s'haurà acomplert en el seu fill "net de vicis i pecats", segons la dita de sant Benet (cf. RB 7, 70), perquè s'haurà identificat ja amb Crist.

Mentre avancem cap aquesta plenitud, l'Eucaristia ens va inserint en aquest pla diví de salvació.